

LYS og LIV

UTGITT AV
DET TEOLOGISKE MEMORIESELSKAPET I TRONDHØM

Ta vare på Menighetsfakultetet

Av fhv. landssekretær Eugen Spydevold

Jeg vil gjerne skrive noen ord om Menighetsfakultetet mens jeg ennå har anledning til det.

Det har drevet sin virksomhet i over 80 år. Fra det fikk sin eksamensrett høstsemesteret 1913, og til juli 1989, har det uteksaminert 2 973 teologiske kandidater. Av disse har 2 421 tatt praktikum. 594 av dem er døde. Det er således 2 379 som lever.

De fleste har vært, og er, prest-er i Den Norske Kirke. Mer enn 300 er ansatt i de kristelige organisasjonene, og sammen med de troende har de gjort, og gjør stadig, en stor gjerning for kristenlivet i vårt land. Mange har fått sin gjerning på andre felter i landet, på misjonsmarken og i sjømannsmisjonen.

Fellesoppgave

Menighetsfakultetet er en menighetsoppgave, og det er en felle-soppgave. Her må vi stå sammen, både legfolk og prest-er. Vi har alle vårt ansvar for Menighetsfakultetet, selv om det ikke er fullkomment. Vi må arbeide for det og be for det, så vi får troende, levende teologer som er Gud-kalt og Kristus-grepne. Hvis det skjer, vil landsvekkelsen som mange av oss venter på, komme.

Vi må også kjenne vårt ansvar for Menighetsfakultetets økonomi, særlig vi som har fått vår utdanning der.

Vi var gjeldfrie i noen år, men nå er det betydelig gjeld igjen! La oss bli enige om å slette den!

Hvordan skal vi greie det?

Jeg har fått det slik at det bør være en forening i hvert preste-gjeld i landet. Det kan jo være rene menighetsforeninger. Det bør være offer i alle kirker og kapeller i landet, et fellesmøte hvert år i alle landets bedehus og kristne forsamlingshus.

Julegave

Til slutt vil jeg nevne at vi også må gi våre personlige gaver. Skjer det, slipper vi å slite med MFs økonomi.

La oss gi en riktig god julegave til MF i år! Det trengs, og det er mange som har anledning til det.

Jeg vil gjøre det. Jeg tør ikke noe annet.

Det gleder meg at det har meldt seg så mange studenter til Menighetsfakultetet det siste året. Det er en viktig bønneoppgave å be om at disse skal bli til redskaper som Gud kan bruke.

Hilde Halsteinli Unsvåg til MF

Styret ved Det teologiske Menighetsfakultet har kallet og ansatt cand.theol. Hilde Halsteinli Unsvåg (26) som vitenskapelig assistent i gammel-testamentlige bibelfag ved fakultetet. Datoen for tiltredelse vil bli bestemt senere. Hun er ansatt for en periode på tre år.

Hilde Halsteinli Unsvåg er fra Oppegård i Akershus. Hun tok teologisk embetseksamen høsten 1987 og praktisk-teologisk eksamen året etter. Hun er ikke ordinert, men har det siste året vært vikarprest i Oslo bispedømme.

Klara Myhre fast ansatt som fakultetslektor

Cand.theol Klara Myhre (44) er kallet og ansatt av styret for Det teologiske Menighetsfakultet i fast stilling som fakultetslektor i gammel-testamentlige bibelfag. Hun går inn i det lektoratet som blir ledig når førstelektor, dr. theol. Helge Kvanvig slutter ved årsskiftet for å bli rektor ved det nye høyskolesenteret ved Diakonhjemmet i Oslo.

Klara Myhre vokste opp på Østre Toten, og tok teologisk embetseksamen ved MF i 1972. Etter tre år som kateket i Østre Aker menighet i Oslo, og språklige og pedagogiske studier ved Universitetet, ble hun i 1978 kallet til en stilling som vitenskapelig assistent i gammel-testamentlige bibelfag. Senere har hun vært studieveileder i teologi og innhatt vikariatet som fakultets-

lektor. Den siste tiden har hun vært ansatt i et tre-årig engasjement som fakultetslektor. I og med fast ansettelse, blir hun fra nyttår det tredje kvinnelige medlem av lærerrådet ved Det teologiske Menighetsfakultet.

LYS og LIV

Utgiver:

Det Teologiske Menighetsfakultet

Ansvarlig redaktører:

Olav Skjevesland
Erling Servan

Redaktør:

Trond B. Solvang

Redaksjonssekretær:

Nils-Petter Enstad

Studentrepresentant:

Arild Steinsland

Grafisk form:

Nils-Petter Enstad

Illustrasjoner:

Marita Elvemo Sivertsen

Lys og Liv er informasjonsbladet til Det Teologiske Menighetsfakultet. Bladet utkommer med 6 nummer årlig, og sendes gratis til alle MF-foreninger, samtlige menighetsråd, i landet og alle navngitte bidragsytere.

Alle som ellers ønsker det, får bladet gratis tilsendt.

Gaver til MF:

Alle gaver du gir til MF's arbeid kan du trekke fra på selvangivelsen (ifølge skattelovens paragraf 44).

Studier ved MF:

MF tilbyr følgende tre studier:

- Kristendomskunnskap (grunnfag, mellomfag og hovedfag).
- Teologi med praktisk-teologisk seminar.
- Kateketseminar.

Ta kontakt med studieveilederne!

Det Teologiske Menighetsfakultet

Adr.: Gydas vei 4 - 0363 Oslo 3

Tlf.: (02) 46 79 00

Fax.: (02) 69 18 90

Bankgiro: 6038 30 18636

Postgiro: 5 12 87 80

Trykk: Reenskaug Trykkeri AS

Opplag dette nr: 30 000

Forsidefoto: Knudsen Fotosenter

Neste nummer kommer:

Februar 1990

Et folk på villspor

Som et av verdens rikeste land har vår nasjon vist stor dyktighet i kunsten å skape verdier — materielle verdier. For mange har vi faktisk blitt et eksempel.

I denne fremgangen kan det imidlertid være på sin plass å minne om Jesu ord «men hva hjelper det et menneske om det vinner hele verden, men tar skade på sin sjel».

Et folk hvor ensomheten trenger seg på hos stadig fler og hvor nye hver dag får erfare oppløsningens følger, er en nasjon som sårt trenger en ny verdiforankring. Når deler av den voksne befolkning må gå på kurs for å lære å tenke positivt, da er vi et folk på villspor.

Grunnlaget for trygghet og forankring legges for enhver i barne- og ungdomsårene. Vår grunnskole har derfor et stort ansvar. Den skal formidle kunnskap og verdier, samt være bindeledd mellom generasjonene. Etter mange års bestrebelser på å skape en verdinøytral skole, har vi fått en skole sterkt preget av verdioppløsning og utrygghet.

Hva hjelper det vel å lære et barn multiplikasjon, bønningsmønstre og den dansk/norske kongerekken dersom det skriker etter livshjelp i et samfunn preget av oppløsning og normløshet?

Det heter seg at et jubileum er en anledning til både fest og ettertanke. I år kunne grunnskolen i Norge feire 250 års jubileum. Det ble ryddet god plass til både fest og glede. Erttertanke og selvransakelse syntes dessverre ikke å passe inn i festprogrammet. Dersom vi ønsker en skole som i fremtiden kan «hjelp til med å gje elevane ei kristeleg og moralsk oppseding, utvikle deira evner åndeleg og kroppsleg . . .» (utdrag fra grunnskolens formålsparagraf) må vi engasjere oss!

Vi vil ikke låne vår stemme til hylekoret mot lærerne, men istedet gi dagens og morgendagens lærere hjelp til bedre å kunne være gode verdiformidlere.

MF vil sammen med en rekke andre stå i fremste linje i arbeidet med å rekruttere og utdanne arbeidere for skolen. Arbeidere som kan formidle verdier for både tanke og tro.

I bestrebelsene for å skape en bedre skole trengs mye arbeid og bønn! Vi regner med deg!

*Vi ønsker alle lesere
en velsignet julehøytid
og et riktig godt nytt år!*

Professor Torleiv Austad med bok om bønn:

Bønn er vår reaksjon på Guds aksjon

Av Nils-Petter Enstad

Det begynte med en tale ved en semesteråpning da professor Torleiv Austad var dekanus ved Menighetsfakultetet. Talen handlet om bønn, og etter talen var det flere som oppfordret ham til å skrive en bok om dette emnet. Nå foreligger boken, to-tre år senere enn opprinnelig planlagt. Det ble en bok det var lett å begynne på, men som var vanskelig å avslutte, skriver forfatteren i forordet.

— Bildet av mor som hver morgen satt ved kjøkkenbordet og leste Bibelen og bad når jeg kom ned, har preget meg for hele livet.

Professor Torleiv Austad håper boken «Bønn til Gud» kan være til hjelp for mange.

(Foto: Nils-Petter Enstad)

og derfor har jeg tilegnet denne boken mine foreldre, som begge er borte nå, i takknemlighet for deres forbønner, sier Torleiv Austad til Lys og Liv.

— Samtidig har jeg ønsket å bidra til at bønnen skal trekkes mer inn i det teologiske arbeid og det teologiske studium, sette bønnen på den teologiske dagsorden, så og si. Du kan forsåvidt godt si at boken ligger i skjæringspunktet mellom teologi og personlig vitnesbyrd, men så hører jo bønnen med både til troens og teologiens hverdag.

Vansker med Pontoppidan

Torleiv Austad medgir at han alltid har syntes Pontoppidans

definisjon av hva bønn er — «at tale enfoldig med Gud i sit Hjerte» — var problematisk.

— Jeg synes at mye ble liggende på mitt eget initiativ på den måten, og jeg syntes det var en god hjelp for meg å komme inn på sporet: Bønn er vårt svar på Guds tiltale. Det er vår reaksjon på Guds aksjon. Gud er der først med sin nåde og sine løfter, og i bønnen svarer jeg «ja» til hans tilbud, understreker Torleiv Austad, som opplevde denne erkjennelsen som at presset ble flyttet fra ham selv, og ble til takknemlighet over det Gud vil gi.

Ikke «fag-teologisk»

Boken «Bønn til Gud», som Credo forlag ga ut i september måned, er ikke primært en bok for det fag-teologiske markedet, understreker forfatteren.

— Det er en bok som henvender seg til alle kristne som er opp tatt av bønn, men forhåpentligvis er den slik at også teologiske studenter kan ha glede av den, selv om den ikke har et vitenskaplig apparat, sier han.

Noen vil muligens innvende mot boken at den er for lite vitenskapelig. Torleiv Austad kommer ikke til å la slike innvendinger trykke seg ned, bedyrer han over Lys og Liv.

— Det er visse emner som ligger i skjæringspunktet mellom personlig tro og teologisk tenkning, og jeg har forsøkt å fange opp denne forbindelsen i boken, sier han.

Fokus på bønn

Det var først under sitt USA-opp hold i forrige studieår, i forbin-

delse med en forskningstermin, at Torleiv Austad fikk ro til å avslutte boken om bønn. Den kommer ut samtidig som bønneoffensiven innen Den norske kirke pågår. Dette har bidratt til at Austad har fått flere henvendelser om å holde foredrag om bønn, og en del enkeltmennexer har bedt om samtaler med ham om bønn. Et seminar om bønnens teologi, som han har hatt dette semesteret, har vært lærerikt for ham selv, og hatt bra tilslutning fra studenter, sier han.

— Mens jeg var i USA ga en del av lærerne ved Lutheren Northwestern Theological Seminary ut en bok om bønn, og mange av studentene var veldig opptatt av hva arbeidet med denne boken hadde betydd for lærerne, og hva den hadde gjort med dem. Erfaringen viser at det både i USA og på kontinentet er en betydelig interesse for spiritualitet, som så fører til interesse for bønn. Hånd i hånd

med en bønnevekkelse har vi også en reflekterende prosess der man er opptatt av å sette navn på hva bønn er, sier Torleiv Austad, som forteller at da han begynte å skrive på boken, leste han adskillig litteratur om bønn, men dette måtte han etterhvert legge bort.

— Under den siste «mila» satt jeg kun igjen med Bibelen og bibelordboka, sier han.

Personlig bønn til en personlig Gud

Bønn, det være seg for en selv og for andre, forutsetter at man tror på en personlig guddom, mener Torleiv Austad. Det er ikke så enkelt å be til en «livskraft» eller en «dybdedimensjon», mener han. Derfor er bildet av Gud som en personlig Gud som taler til oss og kommer oss i møte sterkt understreket i boken.

— Noen spør om et bønnesvar

fra Gud også kan være et «nei». Dersom vi ber ut fra klart egoistiske motiver, eller for å skaffe oss selv fordeler, er Guds «nei» et bønnesvar, sier Torleiv Austad, som understreker at Gud hører alle bønner, men besvarer ikke alle bønner positivt.

— Det er ikke alltid vi er i stand til å erkjenne hva Guds svar på vår bønn er. Noen ganger får vi et klart «ja», andre ganger ser vi i ettertid hva svaret var, og noen ganger er vi rett og slett ikke i stand til å si hvordan Gud bønnehørte oss, sier han, men tilføyer at det ikke er noen grense for hvor konkrete vi kan være i våre bønner.

— Jeg synes det er en trøst å vite at Den Hellige Ånd kan rense våre bønner for eventuelle grumsete motiver, og at han kan sette navn på de tingene vi ikke har ord for, men som vi i vårt hjerte bringer fram for Gud, sier professor Torleiv Austad til slutt.

Årsmøte i Østfold

Det tradisjonsrike høststevnet for Østfold krets av MF var i år lagt til Skiptvet. Møtet ble holdt i Skiptvet Misjonshus. Fakultetslektor Per Karstensens tema på festmøtet var: «I kamp for Guds ord».

Eugen Spydevold møter trofast fram til årsmøtene. Også i år hilste han forsamlingen med en varm-hjertet tale. Alfhild Botner, som har ledet styret de to siste årene, ble avløst av Finn Leo Andreasen, Fredrikstad.

Andre medlemmer av styret er: Bjørn Sverre Lie, Idd Øystein Trømborg, Glemmen Kari Berger, Trømborg Berit Nielsen, Kirkøy Kjell Koppang, Skiptvet Per Schwartz Olsen, Onsøy

På årsmøtet var det sang av Skiptvet kristelige ungdomsforenings kor, og hilsingstale av en av Skiptvets ferskeste MF-studenter, Rønnaug Eng.

Det ble samlet inn 3030 kroner i gaver under møtet.

Utsendingene setter pris på den årlige MF-samlingen, og den muligheten det gir til kontakt med den institusjonen de arbeider for. Høstmøtet for neste år planlegges til midten av september.

fla

Et kjent «firklover» fra årsmøtet: Fra venstre: Fakultetslektor Per Karstens, den avtroppende formann Alfhild Botner, MF-veteranen Eugen Spydevold og den nyvalgte formannen Finn Leo Andreasen.

**HUSK
JULEGAVEN
TIL MF**

Sjømannsmisjon i 125 år

Kirke i verdens hverdag

Den norske Sjømannsmisjon har i år feiret sitt 125-årsjubileum, og et av de viktigste vedtakene på jubileums-generalforsamlingen var å stadfeste organisasjonens kirkelige tilknytning og kirkelige identitet. Sjømannsmisjonen har i vedtaks form definert seg selv om *Norsk kirke i utlandet*.

At denne selvforståelsen går helt inn i marginen på organisasjonen, ser man også av tittelen på den boka organisasjonen har gitt ut til jubileet: *Kirke i verdens hverdag*. Den går også fram av den hilsen Hans Majestet kong Olav, organisasjonens høye beskytter, har sendt til jubileet: «... den grunnleggende idé vil alltid være at kirken skal tjene som møtested mellom nordmenn i utlandet, og mellom dem og deres Gud».

Boka er delt inn i to hoveddeler. Den historiske delen er skrevet av journalisten og forfatteren Bjørn Johanson, og tar for seg sjømannsmisjonens historie fra den første generalforsamlingen i Bergen i 1865, som samlet 12 deputerte, til det inneværende

jubileumsåret. Den historiske oversikten omfatter også en egen artikkel om hjemmearbeidet, og et intervju med pensjonert generalsekretær Johannes Aardal; en mann som i seg selv dekker en tredjedel av sjømannsmisjonens historie. Fra 1933 til 1976 var den hans arbeidsgiver; i 18 år var han generalsekretær.

Andre del av boken er en artikkelsamling, der representanter for kirken, skipsfarten, turistnæringen, eksportrådet og andre gir hilsener til jubilaranten. Førstelektor Tor Johan S. Grebbo fra Det praktisk-teologiske fakultet ved MF har skrevet en dyptpløyende og interessant artikkel om *Den åpne dørs teologi*, der han retter søkelyset mot det faktum at det later til å være lettere for «den jevne nordmann» å forholde seg til kirken i sjømannsmisjonens utgave, enn den hjemlige varianten.

Alt i alt er det en interessant og ikke så lite visjonær jubileumsbok sjømannsmisjonen har gitt ut ved denne milepælen.

Nils-Petter Enstad

En Israel-guide

Professor Arvid S. Kapelruds bok om Israel fra de eldste tider til Jesu fødsel, er kommet i nok et opplag. Boka kom ut første gang i 1960, og i ny utgave tre år senere. Det er utgaven fra 1963 som siden er kommet med jevne mellomrom, i 1969, i 1979 og i 1988.

Den som er fasinert av Bibelen, må også bli fasinert av Israels historie. I denne boka gir professor Kapelrud et spennende overblikk over en spennende historie over mer enn 1000 år. (De 2000 år som fulgte, ble ikke mindre spennende, men «hører ikkje denne

soga til». Det bare være nevnt!)

Ifølge forlaget er boka blitt et standardverk om Israels historie, og en god veileder ikke bare for studenter i teologi, kristendoms-kunnskap og religionshistorie, men for alle som er grepet av Det gamle testamentes storslagne beretninger.

Nils-Petter Enstad

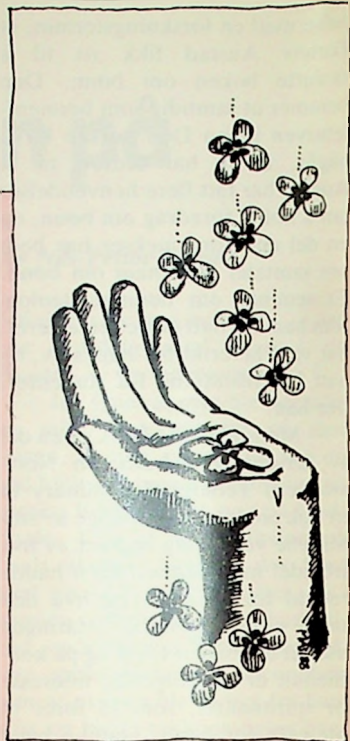
Arvid S. Kapelrud

ISRAEL

Fra de eldste tider til Jesu fødsel

Universitetsforlaget

181 sider

Bønne-emner:

Takk for:

— alle som bidro på lokalplanet til at høstaksjonen kunne gjennomføres, og at den ble så vellykket som den ble.

Bønn for:

— Julegaven til MF
— Alle som føler savn og ensomhet under julhøytiden

— Den fyrste gong hu skinte så laga hu ei bru . . .

Strofen er hentet fra Alf Prøysens Julekveldsvise. Visa er blitt en klassiker, enkel og stemningsfull. For de små er den en like viktig del av julen som grøten med mandel i. For undertegnede er visa mer enn en kulisser som skaper god stemning i stua. Et par av strofene gir meg også julens kjerne:

Hu er så snill den stjerna, hu blanke', kan du sjå?

— og nå ska je fortelja og du ska høre på.

Den fyrste gong hu skinte så laga hu ei bru

innilla seg og himmel'n og ei krubbe og ei ku.

Det er bildet av brua — eller noen — som treffer. I all sin enkelhet rommer dette bildet julens innerside:

Gud selv slår en bro over den avgrunn som skiller mennesket fra Gud. En bro som er forankret i Guds egen dype kjærlighet til mennesket. Til mennesker som deg og meg. Brua er et barn som bærer navnet Immanuel, Gud med oss eller Gud hos oss. Og her må Prøysens bilde vike for et sterkere, for *realiteten*: Jesus.

Gud trer ut av historiens tussmørke og viser oss sine trekk, sitt ansikt, sitt hjerte: En brennende solidaritet med og kjærlighet til menneskeslekten. Vi er ikke alene! Guds omsorg har ikke tatt slutt. Gud kom! Immanuel! Gud med oss, *Gud hos oss!*

I mitt daglige arbeid her på MF hender det at jeg sitter overfor mennesker som Gud er blitt borte for. En vond situasjon som kan kjennes truende og ødeleggende for en teologistudent. Ja ikke bare for en teologistudent, men for ethvert Guds barn kan det kjennes vondt at Gud kommer på avstand og iblant blir helt borte. (Tvil og anfeltelse har jo ikke forsvunnet selv om det ikke snakkes så mye om det nå som før.)

En sjelesørger har ingen patentmedisin for den anfektete. Men han har evangeliet. Til bruk for seg selv og til bruk overfor den anfektete. Nei, ingen patentmedisin. Men noe kommer nokså nær: *Juleevangeliet!*

Salmedikteren Svein Ellingsen

gjengir det slik når han sier om barnet Jesus:

Vår byrde vil du bære og ta vår tyngste vakt.

Du skal beseire mørket med Kjærlighetens makt.

Vi åpner oss for Gledens ord!

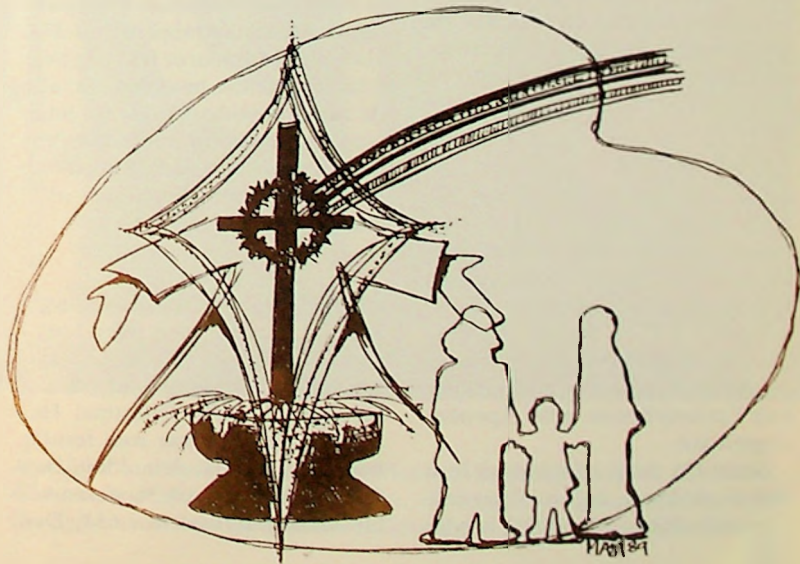
Vi ser deg, Barn, og hører Guds hjerteslag på jord.

NoS nr 71, vers 2

Hjerteslag av grenseløs kjærlighet, en rytme til sanger om gjennoprettelse og nytt liv. Om frelse! Perspektivet utvides og vi ser konturene av påskehøytiden, av lidelse og kors, grav og oppstandelse.

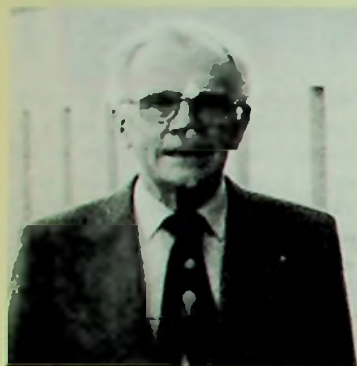
Men nå er det jul!

Velsignet julehøytid!

Julens underlige historie

Av landssekretær Sverre Magelssen

Julen er den yngste av de tre store kirkehøytidene våre. Påske og pinse har røtter tilbake til festdager i gammel-testamentlig tid, og hovedtemaene i den kristne forkynnelsen var Jesu lidelse, død og oppstandelse. Man var ikke oppatt av fødselsdager. Kirkefaderen Origens uttalte seg flere ganger til og med *mot* feiring av fødselsdager. Det var martyrenes dødsdag som var deres virkelige «fødselsdag»! De kristne den gang levde under trusselen om en voldsom død. Derfor så de på dødsdagen som inngangen til et høyere liv.

Origenes skrev at det var de gudløse som feiret sin fødselsdag, slike som Farao (1 Mos 40, 20) og Herodes (Matt 14,6).

Åpenbaringsfest

Ingen vet hvilken dag Jesus ble født. Heller ikke året har man kunnet fastsette helt sikkert, men noen kretser i den østerlandske kirken begynte i slutten av det 2. århundre å feire minne om Jesu dåp og framtredden. Denne festen ble holdt 6. januar, og ble senere kalt Epifaniefesten, eller Åpenbaringsfesten.

Snart tok de til å feire også Jesu fødsel på denne dagen. Etter kirkemøtet i Nikea i året 325, bredte

Epifaniefesten seg også til kirkene i vest. Denne festen ble julens forløper.

Først i midten av det 4. århundre kan man med sikkerhet vise til virkelig julefeiring. Kirkefaderen Ambrosius (død 397) forteller at pave Liberius i Rom feiret den 25. desember til minne om Jesu fødsel i året 354.

Solfest

Hvorfor valgte de akkurat den dagen?

Mange mener det hang sammen med solreligionen, som var veldig utbredt blant folkene. Vintersolverv ble høytideligholdt som «den ubescirede solgudens fødselsdag». Da våknet naturen til liv igjen.

De kristne har overtatt festen og fylt den med helt nytt innhold. Den oppgående solen ble for de kristne et symbol på det åndelige lys som nå er gått opp over vår verden: «... retferds sol som renner med legedom under sine vinger» (Mal 4,2).

Fra Rom spredte skikken med å feire Jesu fødsel 25. desember seg hurtig ut over store deler av kristenheten. Den eldste julepreken vi har funnet, ble holdt av Krysostomus i Konstantinopel i året 379. Han skriver at han er lykkelig over å få feire denne høytiden. Ja, alle de andre høytidene utgår fra julen som strømmer fra en kilde: «Var ikke Kristus blitt født, hadde han ikke blitt døpt, korsfestet eller sendt Den Hellige Ånd.»

Julefest

I Egypt innførte man julen først i året 432, etter et kirkemøte i Efesus i 431. Men lengst tid tok det før julen kom til Palestina! Her beholdt de 6. januar som festdag helt inn i det 7. århundre. Den første julepreken på 25. desember ble holdt i Jerusalem i 634. Den

armenske kirke har aldri innført en slik julefest.

Den kristne julefesten kom med kirken og evangeliet til germanerne og folkene i Norden. Også her erstattet den gamle naturfester som var blitt feiret i slutten av desember.

Festens navn på de forskjellige språk taler også på sin måte til oss.

På latin heter den «Natalis», på italiensk «Natale» og på spansk «Nadal». Alle betyr «fødselsfesten». Det franske «Noel» kommer av samme stamme. Også det russiske «Roshdestvo» viser til Jesu fødsel. På engelsk kalles dagen Christmas, eller Kristus-messen, og det tyske Weihnachten kommer av de gamle, tyske «se wihen Nachten», som betyr de hellige nettene, og som omfatter tiden fra 25. desember og til 6. januar.

I Skottland heter dagen «Yele», på angelsaksisk «Geol», senere «Yele». Fra dette kommer det nordiske ordet «jul». Betydningen av ordet er usikker. Muligens betyr det vintersolverv.

Spesielle dager

I lange tider feiret man jul fra 25. desember og helt til 6. januar. Noen dager fikk likevel spesielt stor betydning. Andre juledag var til minne om Stefanus, den første martyr. 27. desember ble feiret til minne om evangelisten Johannes. Det var han som hadde forkynt at «Ordet ble kjød» (Joh 1,14). 28. desember ble feiret til minne om barnemordene i Betlehem. Den fikk snart karakter av «de hjemløse barns dag». Den var også en slags martyrdag.

Etter reformasjonen ble disse dagene feiret også i de nordiske land, helt til midten av det 18. århundre.

Vi synes kanskje det virker unaturlig at vi etter julens glede feirer

martyrdager. Luther medga at for hans følelser var dette vanskelig. Men for den gamle kirken var det helt naturlig. De første blodvitner fikk gjennom sin død anskueliggjort den kraft som overvinner døden, og den kraften går ut fra krybben.

Biskop Gregorius av Nysea (død 394) skriver om disse dagene:

«Som Kristus ikledde seg menneskenatur for vår skyld, avkledde Stefanus seg sin menneskelige natur for Kristi skyld, og vant martyrkronen».

Biskop Bo Giertz skriver: «Det hører med til julenattens vidunderlige symbolikk at den kommer midt i den mørkeste vinteren. Den hellige natten er en av årets lengste. Vintermørket som ligger ugjennomtrengelig mørkt utenfor kirkevinduene en julemorgen, gir menneskehjertet en underlig, gripende bakgrunn for jule-epistelens ord: *Det folk som vandrer i mørket, får se et stort lys; over den som bor i skyggelandet, stråler lyset fram* (Jes 9,2).»

Minnegaver til Menighets- fakultetet

Vi vil på denne måten få takke for følgende minnegaver som vi har mottatt ved MF:

- Minnegave ved Borghild Tegnér's begravelse fra Kråkerøy kapell 7. sept. 89. Kr 3 500,-.

Jesu fødsel. Glassmaleri av Hans Acker i katedralen i Ulm, Tyskland. Glassmaleriet er fra det 15. århundre. (Fotografi fra boken «Juleevangeliet i glassmalerier. Gjengitt med tillatelse fra Det Norske Bibelselskap.»)

I forrige nummer var temaet: «Hvordan får man Den Hellige Ånd?»

I dette nummeret går vi videre i studiet av Apostlenes gjerninger. Ansvarlig for temaet er fakultetslektor Reidar Hvalvik som arbeider med nytestamentlig teologi ved MF. Bibelstudiet omkring apostlenes gjerninger er utdrag fra Hvalviks bok «Fra Jerusalem til jordens ender — hovedtrekk i apostlenes gjerninger», bearbejdet for Lys og Liv av Reidar Hvalvik. Boka er gitt ut på Credo forlag.

Med dette setter vi strek for bibelstudiet over Apg.

Vi ønsker alle våre lesere velkommen til nye og interessante bibelstudier i 1990.

Vi leser Apostlenes gjerninger (6)

De navnløse med mange navn

I Apg. er opptatt av å fortelle om evangeliets utbredelse fra Jerusalem til jordens ender (jfr 1.8). Men hvem var det som forkynte evangeliet for jøder og hedninger, for nye folk og folkegrupper?

Leser man raskt gjennom Apg. kan man lett få inntrykk av at all misjonsvirksomhet lå i hendene på apostler og evangelister. I alle fall berettes det utførlig om deres virksomhet. Dette er egentlig ikke så overraskende, men kan forklares ut fra Lukas' interesse og hans kilders begrensninger. Det er imidlertid ingen grunn til å tro at Lukas' beretning gir et helt dekkende bilde av de virkelige forhold. La oss ta et par eksempler.

I forbindelse med Paulus' omvendelse forteller Lukas om en kristen menighet i Damaskus (jfr. «disiplene i Damaskus», 9,19). Og da Paulus kom til Roma, ble han møtt av «brødrene der» (28,15). Spørsmålet melder seg: Hvordan kom evangeliet til Damaskus og Roma? Apg. gir ikke noe svar.

La oss ta ytterligere et eksempel. Fra kap 13 og utover i Apg spiller menigheten i Antiokia en svært sentral rolle. Hvordan ble så denne menigheten grunnlagt? Lukas gir svar på dette i 11,19-20:

«Under den forfølgelse som brøt løs på grunn av Stefanus, var noen av de fordrevne kommet så langt som til Fønikia, Kypros og Antiokia. Men de hadde forkynt Ordet bare for jøder. Noen av dem, folk fra Kypros og Kyréne, kom til Antiokia hvor de også talte til grekere og forkynte evangeliet om Herren Jesus. «Hvem var så disse som var fordrevet fra Jerusalem? Ifølge Lukas var det hele menigheten «unntatt apostlene» (8,1). Det betyr med andre ord at de som forkynte evangeliet i Antiokia og la grunnlaget for en menighet der, var *vanlige menighetslemmer* fra Jerusalem. Og dermed har vi trolig nevnt den viktigste gruppe «misjonærer» i den eldste kirke. Den betydning de vanlige kristne menn og kvinner hadde for evangeliets utbredelse i den første tid, kan neppe overvurderes. Spesielt viktige var trolig kristne handelsmenn og håndverkere på reise. Hva håndverkere kunne bety i denne sammenheng, gir Lukas et godt eksempel på: telmakeren Paulus.

Serpreget for kristendommens utbredelse i de første århundrer var at den i løpet av relativt kort tid ble spredt til et stor geografisk

område. Det var kristne menigheter omkring i nesten hele Middelhavsområdet allerede i det 1. århundre. Vanligvis var nok menighetene små, men evangeliet hadde dog båret frukt «i hele verden» (Kol 1,16).

II

Evangeliet bar frukt. Mennesker kom til tro. Noen få av dem er navngitt, men de fleste forblir navnløse for oss. Det at de kom til tro, medførte imidlertid at de fikk nye navn, nye betegnelser. Hvilke betegnelser finner vi så på de kristne i Apg?

a) Den betegnelse Lukas selv oftest bruker i sin omtale av de kristne, er *disipler* — både brukt om enkeltpersoner (9,10,26; 16,1; 21,16) og om alle menighetens medlemmer (6,1; 9,26; 11,26; 20,30). Denne språkbruk er noe overraskende siden ordet «disipler» ellers i NT bare forekommer i evangeliene — og da nesten utelukkende om de som fulgte Jesus. Når Lukas bruker betegnelsen om de kristne også etter Jesu himmelfart, har nok det sin forklaring i at han ser en nær sammenheng mellom Jesu etterfølgere før og etter

påske/pinse. Menigheten har som vi har sett, sitt utgangspunkt nettopp i dem som fulgte Jesus på hans vandringer i Galilea og Judea. Derfor er det ikke så merkelig at også de som etter pinse kom til tro på Jesus, kan kalles «Herrens disipler» (9,1). I den urkristne litteratur forekommer ellers ordet «disippel» om de kristne bare hos Ignatius (se f.eks. Ign Ef 1,2; Magn 9,1; Pol 2,1).

b) Ofte bruker Lukas også betegnelsen *brødrne* om de kristne — helt på linje med Paulus og andre nytestamentlige forfattere. Hos Lukas brukes ordet både om jødiske landsmenn (f.eks. 2,29.37; 7,2) og om medkristne av begge kjønn (f.eks. 1,15; 9,30; 11,1; 12,17). En slik bruk av ordet «brødre» om trosfeller finnes også i GT og i hellenistisk litteratur. En tilsvarende bruk finner vi også i Jesu munn (jfr Mark 3,34f; Luk 22,32).

c) Lukas gir også informasjon om andre navn som ble brukt på menighetens medlemmer, trolig av utenforstående. I 1,26 forteller han at det var i Antiokia at disiplene for første gang ble kalt «kristne». Navnet har selvsagt sammenheng med «Kristus» og betegner altså «Kristus-tilhengere». Ordet er også brukt i 26,28. I NT forekommer det ellers bare i 1 Pet 4,16, men det brukes flere ganger av biskop Ignatius av Antiokia (Magn 1,1; Rom 3,2; Pol 7,3). Dette er kanskje ikke tilfeldig, siden betegnelsen «kristne» ifølge Lukas nettopp hadde sin opprinnelse i Antiokia.

d) Også betegnelsen *nasaréerne* er trolig brukt om de kristne av utenforstående. I alle fall referer Lukas omtalen av Paulus som leder for «nasaréer-sekten» (24,5). Navnet har åpenbart sammenheng med at Jesus i den første tid ble betenget som «Jesus, nasaréeren» (jfr 3,6; 4,10; 26,9).

e) En helt spesiell betegnelse på de kristne i Apg er «de som hører til veien» (9,2). «Veien» brukes av Lukas flere ganger som en betegnelse på menigheten og den kristne tro (19,9.23; 22,4 – jfr

NO 1930; 24,14.22). Lukas bruker dessuten uttrykkene «Herrens vei» (18,25) og «Guds vei» (18,26) om den kristne tro. Denne bruk av «vei» er enestående i NT (jfr dog 2 Pet 2,2), men vi finner en tilsvarende bruk i Dødehavsrullene hvor «veien» anvendes som betegnelse på Qumransamfunnet.

f) Ofte taler Lukas om «de troende» eller «de som var kommet til tro» (f.eks. 2,44; 4,32; 15,5; 18,27; 19,18), som oftest uten at troens objekt er uttrykkelig nevnt. Dette viser bare hvor innarbeidet denne språkbruk har vært. Ingen leser er i tvil om at «de troende» er de Kristus-troende.

Spørsmål til samtale:

1. Hva mener dere vi kan lære av den eldste kirke når det gjelder evangeliserings- og misjonsmetoder? Hvis dere har godt kjennskap til et bestemt arbeidsfelt innen misjon eller evangelisering, hvordan mener dere dette arbeidet fungerer i lys av metodene den eldste kirke brukte?
2. Hvilke momenter blir fremhevet i de ulike betegnelser som brukes på de kristne i Apg? Hvilke(n) av disse mener dere er å foretrekke i kristen språkbruk? Hvorfor?

MASH 89

Birgitte (23) har permisjon fra medisinstudiet:

Kristendom – et spennende grunnfag som åpner nye dører

Intervju og foto: Arild Steinsland

— Bare død fisk flyter med strømmen . . . ! Det er litt viktig for meg ikke bare å gjøre som alle andre, eller det de forventer at jeg skal gjøre. Må våge å bryte opp litt, gjøre det jeg tror er riktig i mitt liv. Det går an, og livet er så fullt av muligheter.

Dette sier den 23 år gamle Kolbotn-jenta Birgitte Strud til Lys og Liv. Etter nesten fem års medisinstudier i Bergen, tok hun ett års permisjon og begynte på MF midt i vårsemesteret.

Har ikke angret ett sekund

— Jeg var rett og slett sliten av lesning, eksamener og engasjement ved siden av studiet. Og så var jeg nysgjerrig på teologi . . . jeg opplever et kall til å forkynne, og med mine få år som kristen vet jeg for lite, og trenger kunnskap. Første skritt måtte da bli kristendomsstudiet.

Forventningene mer enn innfridd

— Det var spennende å begynne på MF. Fagene er så totalt annerledes enn på medisin. Og jeg hadde virkelig forventninger, men de er blitt mer enn innfridd. Stort sett synes jeg undervisningen er veldig bra, både nivåmessig og pedagogisk.

Særlig liker jeg bibelfagene godt. Det å jobbe med tekstene som vi lærer her: Historien bak dem, menneskene som overleverte og skrev dem, hvor de ble til, og så selve tolkningsarbeidet. Det er kjempespennende! Og så har jeg alltid likt historiefag. Kir-

kehistorien er ikke noe unntak. Den gir perspektiver til fremveksten av mye av vår kultur og vårt samfunns- og kirkeliv. Jeg gledet meg virkelig til religionsvitenskap nå i høst, og det er jo også veldig interessant.

Flere spørsmål enn svar

— Selvsagt blir jeg frustrert av og til. Jeg sitter ofte igjen med flere spørsmål enn svar etter et seminar, en forelesning eller en leseøkt for den del. Det tror jeg veldig mange opplever. Jeg er i utgangspunktet ganske kritisk innstilt til det meste, tror jeg, og det gjør det ikke lettere akkurat. Men hvem har sagt at det skal være lett?

Det jeg synes er verst, er når det gis svar som jeg oppfatter som enkle eller bastante på spørsmål jeg synes er vanskelige. Men noen av lærerne er veldig flinke til ikke

å gi svar hele tiden, og til å oppmuntre til videre jobbing med spørsmålene. Dette året på MF har allerede fått, og kommer til å få, store konsekvenser for min tro.

Privatpraktiserende kristen

Birgitte gir den første tiden hun var kristen karakteristikken «privatpraktiserende kristen».

— Jeg ble kristen i løpet av gymnastiden, men var litt redd for at andre skulle få vite det. Hva ville de tro om meg da? Så jeg gikk bare i kirken når jeg kunne «forsvare» det med at det var tradisjon, det vil si til jul, og kanskje til påske. Jeg hadde ingen kontakt med andre kristne. Presten torde jeg ikke snakke med, selv om jeg hadde lyst iblant. Han var nok grei, han, men det ble likt som så alvorlig, trodde jeg. Etter-

hvert var det vel noen på skolen som skjønte at jeg kalte meg kristen, men ingen inviterte meg med i skolelaget, for eksempel. Det var ikke så rart, syntes jeg, jeg følte meg ikke «fullverdig» som kristen. *Trodde mye, men visste lite.*

Laget har gitt meg mye

Mye forandret seg da Birgitte kom til Bergen for å studere.

— Etter en måned ble jeg med i Bergen Kristelige Studentlag, og etterhvert ganske aktiv. Var med i hovedstyret i to år som studietidssekretær, med hovedansvar for kristent fellesskap og vennskaps-evangelisering på studietidene, og samtalegrupper. Jeg var også med i «Nybrott», en kristen samtalegruppe om homofili, tilsluttet Laget. Både homofile og heterofile var med. Det var en veldig fin gruppe, og jeg lærte mye, både om meg selv og andre, og ikke minst det å kommunisere på en god måte om et tema som det ofte er vanskelig å snakke om.

Årene i Laget var slitsomme, men mest lærerike og givende, og jeg er veldig takknemlig for den tiden.

På tvers

— Det var litt tøft å begynne på MF midt i semesteret, slik jeg gjorde. De fleste virket så «etablerte» med venner og i «klikker». Jeg følte meg av og til litt utenfor. Opplevde på ingen måte miljøet på MF som mer «kristelig» eller inkluderende enn andre steder. Nå er ikke jeg særlig sjenert eller redd for å ta initiativ, men det var litt slitsomt å måtte ta *nesten* alt initiativ selv de første ukene. *Heldigvis* kjente jeg noen litt fra før, og etterhvert var det noen som tok initiativ overfor meg. Det var godt å oppleve! I løpet av våren kom jeg til å føle meg hjemme på MF. Jeg har fått gode venner både på grunnfag, mellomfag og teologi.

Medisin og teologi

— Ja, jeg skal tilbake til Bergen i mars 1990 for å gjøre meg ferdig

med medisinstudiet. Gleder meg til det, og til å begynne å jobbe som lege. Men teologien frister enda mer enn før. Jeg kjenner noen som går på den nye studieordningen på teologi, og har fått et aldri så lite glimt av fagene de har. Det virker kjempeinteressant, og utfordrende. Fagkombinasjonen medisin/teologi tror jeg åpner for mange muligheter. Og det er ikke så spesielt som mange tror å kombinere teologi med andre studier. Jeg kjenner flere som har gjort det.

Mange tror jeg vil bli legemisjonær, men det er helt fjernt for meg. Det trengs, ja, men jeg tror Gud vil bruke meg her i landet. Norge er også en misjonsmark, full av utfordringer. Det blir stadig flere, både nordmenn og innvandrere, som aldri har hørt om Jesus. Jeg tror faktisk jeg har en fin forutsetning for å forkynne til annerledes troende, med min «ikke-kristne» bakgrunn.

Det skal bli spennende å se hva jeg kommer til å gjøre etterhvert, sier Birgitte Strud til slutt.

... en bønn natt

En natt i november var noen samlet til bønnvake på MF. I forbindelse med fastetiden vil vi samles til en ny. Mye kunne skrives om deltageres nye og velsigna erfaringer fra en slik natt. Nå velger vi heller å skrive litt om hvorfor også en bønn natt.

På MF er studiet av Guds Ord sentralt. Tjenere for Guds rike skal bli utrustet. Teologisk kunnskap er viktig. Troverdighet har bl.a. med Skrift-kjennskap å gjøre.

Det grunnleggende er at vi blir personlighetsformet i samlivet med Jesus til troverdige, ydmyke og myndige tjenere.

«Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere *intet gjøre*» (Joh. 15.5).

Dette handler om bønn. Det handler om å bli i Jesus. Og om å la sannheten, lyset, livet bli i oss. Bønnen er et gjensvar på Guds talte ord. Bønnen er å la *sannheten* få vise oss hvem og hvor vi er. Bønnen er å la lyset få avsløre det som er gjemt i mørket. Og bønnen er å la Herren kalle oss til *liv* nær de som trenger oss. Til å være Kristus-troende blandt menneskene. Til å gråte med de som gråter og glede oss med de glade.

Uten bønn, bønneceller, bønnemøter, bønnetter . . . så vil fremdeles Gud være den han er.

Guds makt er den samme om våre bønner mangler. Men vi kan med vår bønn la Guds makt og velsignelse få nå oss og våre medmennesker.

Vi ønsker en sterk bønnebevegelse der hvor det finnes Kristustroende. Derfor ber vi om en bønnefornyelse på MF. Ikke først og fremst at alle skal delta på bønn natt, men at den enkelte lever i et åpent bønneliv med Gud.

Mange trenger vår forbønn. Bibelen sier noe om å «hjelp til ved å be». Om å «kjempe i bønn». Om å «være utholdende».

På en bønn natt får vi anledning til å falle til ro. Ingen faste plikter kaller. Virksomheter flest har lagt seg.

Vi kan våke og be.

Vi tror vi trenger bønnefellesskap (grupper, celler) på MF. For å be for den verdensvide kirke, for verden, for enkeltmennesker, for MF, for at Guds rike skal bli synlig gjennom oss . . .

Du som leser utfordres til å spørre hvilken plass bønnen har i din menighet og forening.

Og til dere som ber for MF: Be om at vi som er her — ansatte og studenter — lever som, og utrustes til sanne, hele troende Kristus tjenere.

*Torill Margrete Bo,
MF-student*

En hjelp til gudstjenesteliv

Av Nils-Petter Enstad

Med boken *På jorden som i himmelen*, har fakultetslektor Tore Kopperud ved Det praktisk-teologiske seminar forsøkt å sette ord på det som kan kalles «gudstjenestens tause språk». Fra forfatterens side er boken ment som en hjelp til å gripe mer av liturgiens innhold og dypere mening, og til å se hvilken sammenheng gudstjenesten står i.

— Det er nærliggende å tro at det som heter liturgi er noe vi har konstruert, men faktum er at Bibelen forteller oss om en liturgi i himmelen også, sier Tore Kopperud til Lys og Liv. — Med tittelen «På jorden som i himmelen» har jeg villet peke på at den gudstjenesten vi feirer her nede, er en forsmak på det vi skal være med på i evigheten. Selve ordene er jo ellers hentet fra Fadervår.

Lang tilblivelsesprosess

Boken som sådan er ikke på mer enn 64 sider, men Tore Kopperud forteller at stoffet som står på disse sidene, har han båret på i mer enn ti år.

— Det begynte allerede i 1977, da den nye gudstjenesteordningen ble gjort gjeldende for hele landet. På det tidspunktet var jeg prest i Ulvik i Hardanger, og for å gjøre menigheten fortrolig med den nye gudstjenesteordningen arrangerte jeg noen samlinger med temaet *Bibelen og gudstjenesten*. Noe av hensikten var også å vise at dette som ble oppfattet som «nytt» av mange, kanskje ikke var så nytt likevel, når alt kom til alt. Det var første-utkastet til det som nå er blitt denne boken.

Da Tore Kopperud ble kallet til Det praktiske-teologiske seminar ved Menighetsfakultetet som lærer i liturgikk, ble notatene funnet fram igjen og arbeidet videre med.

Fakultetslektor Tore Kopperud i MF's kapell. (Foto: Nils-Petter Enstad)

— For et års tid siden sendte jeg manuskriptet ut på en liten «høringsrunde», og den responsen jeg fikk var såpass positiv at jeg valgte å sende det inn til Nye Luther Forlag, sier han, og tilføyer at han tror det er mange som har savnet en slik innføring i gudstjenesten.

Et møte

Tore Kopperud beskriver gudstjenesten som Guds møte med sitt folk.

— Det er et møte mellom den hellige Gud og samfunnet av de hellige, der Gud møter oss gjennom sine gaver i Ord og Sakrament, og mottar vårt svar i form av takk og tilbedelse, bønn og bekjennelse. Liturgien er et middel til å tjene dette møte på den måte som er rikkest, dypest, sanneest og best, sier han, og tilføyer at gudstjenesten er langt mer perspektivistisk enn de fleste er klar over.

— Liturgien er jo så langt fra bare en alterets liturgi, men også en kirkebenkens liturgi. Man behøver jo ikke å sitte i kirkebenken som en passiv tilskuer! Man kan — og bør — være aktivt med

som deltaker, understreker Tore Kopperud.

Ikke enten/eller

I en luthersk gudstjenestesammenheng har prekenen tradisjonelt hatt en bred plass, som rett er, sier Tore Kopperud. Men han er samtidig opptatt av å få fram at gudstjenesten ikke kun er preken.

— Gudstjenesten er ikke bare preken eller bare liturgi. Å absoluttere det ene i forhold til det andre, er begge ytterligheter man kan støte på i kirken, men i begge tilfeller mister man noe av gudstjenestens fylde. Preken og liturgi står ikke i et motsetningsforhold, men supplerer hverandre, sier han.

— Hadde det ikke vært fordi jeg allerede har vært med og skrevet en bok som heter «Mer enn du aner», kunne denne boken om gudstjenesten like gjerne hatt den tittelen, tilføyer han med et smil.

Gavebok

Eksteriørmessig er Tore Kopperuds bok om gudstjenesten slik at den fullt ut forsvare betegnelsen «gavebok». Rikt illustrert, høy teknisk kvalitet, og pent papir.

Omslagsbildet, som står fortreffelig til tittelen, er tatt i domkirken i Viborg — «et av de kirkehus jeg kjenner meg mest knyttet til», sier forfatteren.

Flere av fotografiene som det henvises til i boken, er fra den kirken der familien Kopperud har sin faste gang: Fagerborg kirke i Oslo. (Denne menigheten er ellers litt av en «MF-menighet», i og med at et stort antall studenter og ansatte bor i denne menigheten.)

Den er også velegnet som studiebok, og det er laget en egen studieplan som fås kjøpt separat.

Store deler av produksjonen har skjedd som et svensk-norsk samarbeidsprosjekt, og prost Sven-Arne Svenungsson i Bahuslän har foretatt en bearbeidelse til svenske forhold, slik at boken kommer ut også i Sverige.

— Boken er i takknemlighet til-egnet dem som har fulgt meg på kirkevei gjennom livet. Først mine foreldre, og senere min kone og mine barn, sier Tore Kopperud til slutt.

På jorden som i himmelen

En bok om gudstjenesten

Av Tore Kopperud

Boken for alle som ønsker
å leve mer med i gudstjenesten

Boken er rikt illustrert
En vakker gavebok
til deg selv og mange andre

Innbundet

Kr 138,00

Nye Luther Forlag

Liv Sødal Alfsen:

Hvem er han?

**Kristendomsverk 1.–3. klasse
Aschehoug 1989**

Liv Sødal Alfsen — tidligere MF-lærer — er igjen på markedet med et nytt kristendomsverk for grunnskolen. Foreløpig foreligger elevbøker og lærerveiledninger for 1., 2. og 3. klasse. Senere følger bøker for 4.–6. klasse.

Mange lærere i grunnskolen har med glede og takknemlighet brukt Liv Sødal Alfsens kristendomsbøker *Livet*, *Lyset*, *Veien* med flere. Det var på mange måter et pionerarbeid Liv Sødal Alfsen, sammen med sine medforfattere, gjorde da det forrige kristendomsverket utkom på 70-tallet. Denne gangen står hun alene ansvarlig for verket, og har igjen maktet å skape noe nytt og spennende.

Det som etter min mening vek-

ker størst interesse, er tilnæringsmåten og presentasjonsformen. Forfatteren har denne gang valgt formidling i en novellistisk form. Gjennom fortellingen om tvillingene Lene og Lars blir det kristne innholdet formidlet levende og nært. Troens relasjoner til det daglige livet, bibelfortellinger og kristne emner, kirkeår og almennmenneskelige temaer er naturlig vevet inn i fortellingsstoffet. Troende mennesker i fortellingen, moren, barnevakten, læreren og andre formidler troaspektet på en tillitvekkende måte. Selv om det til dels er vanskelige og omtålelige temaer som behandles, faller ikke forfatteren for fristelsen til lettvinde løsninger.

At elevbøker er fulle av bilder, er ikke noe nytt, men denne gang består bildene for en stor del av kirkekunst og bilder av store mestere gjennom tidene. Dette gir rike muligheter både for innlevelse og opplevelse i forskjellige kunstarter og ulike epoker i kunsthistorien, og ikke minst i budskapet de formidler.

Et annet interessant trekk er at allerede fra 1. klasse er bibelteks-tenene hentet direkte fra Bibelen, uten noen form for «barnsliggjøring» eller forenkling. Utvalget av tekster er etter hva jeg kan se, meget skjønnsomt gjort.

I en fyldig lærerveiledning til hvert klassetrinn, er alt lagt til rette for at læreren skal få hjelp til den viktige, men vanskelige oppgaven det er å undervise i kristendom. Liv Sødal Alfsen høster av sin egen rike erfaring og kunnskap. Hun henvender seg til den enkelte lærer på en varm og personlig måte, og gir læreren tro på egne muligheter.

Marit Rypdal

Ved varig adresseendring vennligst returner bladet med påført ny adresse.

Kinesiske skriftegn på MF

Fremmede språk, til dels eksotiske språk, er hverdagskost ved et teologisk fakultet. Det som er gresk for vanlige mennesker, skal være begripelig for en teologisk student: «god latin» er ment å være noe mer enn en talemåte, og den som vil lese Bibelen «på det språket Jesus talte», har muligheter til å lære seg det.

Kinesisk har likevel ikke vært tatt opp i dette eksklusive selskap til nå. Men det har vært til nå.

Lærerrådet ved Det Teologiske Menighetsfakultet har godkjent at en kinesisk student, som skal opp til grunnfagseksamen ved Institutt for kristendomskunnskap, skal få lov til å bruke sin kinesiske bibel når han går opp til eksamen.

— Oppgaven må imidlertid skrives på norsk, presiserer professor Hans Kvalbein, som selv har vært lærer ved det lutherske fakultetet i Hong Kong.

Eksamensreglementet åpner for at fremmedspråklige elever får lov til å ha med seg en bibel på «sitt» språk når de skal ta eksamen ved MF, tilføyer professor Kvalbein.

聖

經

聖
經
公
會
在
香
港
印
發

未
經
本
會
認
可
不
許
自
行
翻
印

Tittelbladet til den kinesiske bibeloversettelsen. De to dominerende skriftegnene betyr «Hellig skrift».

LYS og LIV

ønsker alle sine lesere
og MF's venner en
velsignet julehøytid